

LES CIUTATS QUE SONEN MÉS BÉ DEL MÓN

Us proposem un viatge per les ciutats que són bressol d'una escena musical i de certes sonoritats. I si us pensàveu que ja ho sabíeu tot, segur que us podrem sorprendre amb els tangos de Finlàndia o el 'reggae' maori de Nova Zelanda. La música no hi entén de fronteres.

MARTA TERRASA BARCELONA | ACTUALITZADA EL 27/08/2017 00:00

NORUEGA

1. Oslo

Els pacífics i sempre modèlics veïns del nord també destaquen per tenir la concentració més alta de bandes de metal per metre quadrat de tot el món. Una escena que té una gran acceptació dins i fora de les fronteres escandinaves i que compta amb el suport de les institucions oficials, de vegades en forma d'ajudes econòmiques per anar de gira o de reconeixement d'iniciatives com el Blastfest de Bergen, inaugurat per l'alcaldesa mateix.

Qualsevol pelegrinatge metaler d'un fan del gènere hauria de passar per les dues sales del Rockefeller, pel Rock In -on sonarà metal en la seva accepció més àmplia- i pel Kniven i l'Aye Aye Club, també a Oslo. Cal parar atenció també a l'escena holandesa, amb cites imperatives com el Roadburn, l'Eindhoven Metal Meeting i el Netherlands Deathfest.

ESTATS UNITS

2. Nashville

El country està intrínsecament lligat a l'ADN de Nashville; així com el rock'n'roll, "nascut als estudis Sun", on van gravar artistes com Elvis, Carl Perkins o Roy Orbison. És un gènere arrelat en la tradició, però que al mateix temps continua present a les llistes d'èxits actuals. Sovint s'encenen apassionats debats entre els puristes i els que defensen el crossover amb altres gèneres com el pop o el hip-hop.

El country s'expandeix i s'aplega per aglutinar artistes tan variats com Dolly Parton, Johnny Cash o Gregg Allman, però també inclou els Kings of Leon, Taylor Swift, Keith Urban i l'outsider indie Sturgill Simpson. Al centre de la ciutat trobareu música en directe tots els dies de la setmana en algun dels seus 150 clubs, i molts d'ells, amb entrada gratuïta.

ALEMANYA

3. Berlín

Amb la caiguda del Mur de Berlín, la ciutat es va unificar i la música electrònica va proporcionar les pulsacions que van omplir les velles naus industrials abandonades. Espais com la famosa Berghain -una antiga central elèctrica- es van convertir en els llocs de trobada d'una congregació que seguia fidel els líders del moment: els DJ.

El techno va arribar a Berlín uns anys després del seu naixement al Chicago dels vuitanta i es va convertir en la banda sonora de celebració de la caiguda del Mur. Berlín va apropiarse del so en un vessant més dur: sense vocals i amb baixos més potents. Les primeres festes il·legals en llocs com el Tresor, el Der Bunker o l'E-Werk han evolucionat avui dia cap a programacions regulars en clubs situats als voltants de l'Alexanderplatz, com el Berghain o el Watergate.

ESTATS UNITS

4. Nova Orleans

Gran nucli del comerç d'esclaus al segleXIX, Nova Orleans va ser el bressol del jazz i el rythm'n'blues, l'única ciutat del sud dels Estats Units on la comunitat negra va desenvolupar amb relativa llibertat una tradició musical pròpia reunint-se els diumenges per tocar les seves músiques -portades de l'Àfrica i el Carib- a Congo Square, l'únic lloc del sud esclavista on estava permès fer-ho.

Però encara més interessant que el passat musical de Nova Orleans és el seu present i el centenar llarg de concerts que s'hi fan cada dia, des d'actuacions glorioses de música negra en clubs de Frenchmen Street com Spotted Cat o d.b.a. fins a concerts gratuïts al carrer de músics que omplirien el Jamboree tres nits seguides. I per viure l'experiència musical definitiva de la ciutat, sumeu-vos a la desfilada d'una second line.

ESPANYA

5. Eivissa

Eivissa, o més ben dit, la música que hi sonava als anys vuitanta i noranta, va donar lloc al terme Balearic beats. Aquesta etiqueta aplega tota aquella música vitalista, lluminosa, house de piscina per ballar durant tot el dia. Alfredo, DJ resident d'Amnesia, i José Padilla, de Café del Mar, són dos dels pioners d'aquest so que és sobretot eclèctic, capaç de barrejar folklore, electrònica i mestissatge i que molts consideren l'últim bastió de la música feta amb l'ànima i l'essència sonora de l'illa.

Però si voleu sentir opcions més dures que el chill-house, Eivissa és la Meca de les megadiscoteques i els DJ amb els caixets més elevats del món. Amnesia, Pacha, Privilege o Space són alguns dels clubs on els set dies de la setmana trobareu DJ consagrats com Carl Cox, Martin Garrix o Martin Solveig.

MÈXIC

6. Sinaloa

La Banda El Recodo, La Arrolladora Banda El Limón o el General són algunes de les estrelles del narcocorrido, un subgènere dins dels corridos mexicans, arrelats en el romanç espanyol i amb els ritmes de polca i vals. S'acompanyen amb guitarra, acordió i tololoche (un contrabaix mexicà), instruments molt usats també en les ranxeres.

El seu origen se situa en la regió fronterera entre Mèxic i Texas i la seva funció inicial era servir com a diaris musicals. Amb el pas del temps han evolucionat fins a convertir-se en una mena de trobadors moderns que canten les proeses dels narcotraficants i gàngsters mexicans. De fet, l'any 2011 les autoritats del país van prohibir que es toqués aquesta música, ja que fins i tot alguns cantants com Valentín Elizalde havien sigut assassinats per clans rivals.

JAMAICA

7. Kingston

Tot i que tècnicament el mes de febrer es considera hivern, és un bon moment per viatjar fins a Jamaica; no només pels seus 25 °C, sinó també perquè s'hi celebra el mes del reggae coincidint amb l'aniversari del naixement de Bob Marley i Dennis Brown. Contra el que es podia pensar, fins fa uns anys era molt difícil trobar bandes en directe a Kingston. Ara, però, clubs com Dub Club, Inner City Dub o Jamnesia programen diàriament.

Però si voleu canviar de paisatge -i seguir escoltant reggae -, voleu fins a Nova Zelanda. L'any 1979 Marley hi va actuar i l'empremta que hi va deixar va ser tan profunda que van créixer els adeptes a la religió rastafari -sobretot entre els maoris- i va inspirar tota una generació de músics, com Fat Freddy's Drop. Escoltar reggae en directe és molt fàcil i és pràcticament un esport nacional.

SENEGAL

8. Dakar

La música sona als carrers de Dakar a través dels altaveus dels cotxes aparcats i de les finestres obertes. La ciutat escurça els dies i allarga les nits en clubs com el Just 4 U o el Thioissane, aquest últim propietat del cantant senegalès Youssou N'Dour. Damunt dels escenaris, s'apleguen nombrosos músics i la mbalakh, la música tradicional de Gàmbia i Dakar, popularitzada als anys 70 gràcies al mateix N'Dour, omple de color la nit. I per cert, si sou a Dakar un dissabte a la nit trobareu l'intèrpret de 7 seconds actuant al seu club, així com l'Orquestra Baobab o Thioné Seck.

S'ha de tenir molt en compte l'escena de hip-hop -amb artistes tan emocionants com Duggy Tee o Didier Awadi-, que, en lloc de copiar l'estil americà, hi barreja la música africana en un crossover cantat en wòlof, la llengua del país.

ARGENTINA

9. Buenos Aires

I què sona a mi Buenos Aires querido? La resposta és: tango. L'icònic gènere musical -i el seu sensual ball- experimenten una revifada al país, auspiciada no només per l'interès turístic sinó també per la demanda local. A la plaça Dorrego, al barri de San Telmo, hi trobareu turistes, alumnes i professionals entrelaçant cames i braços amb més o menys gràcia. No et perdís les milongas (balls socials) en llocs com el Club Gricel, El Beso -fins a les 3 de la matinada- o La Marshall, un club de tango gay.

Però si a Nova Zelanda es pot escoltar reggae, Finlàndia té la seva pròpia variació del tango. Arribat al país gràcies a músics viatgers l'any 1910, el tango es va popularitzar durant les següents dècades, i va copar bona part de les llistes d'èxits. És molt comú trobar-se gent ballant tango als parcs.

JAPÓ

10. Tòquio

El circuit de la música en directe de Tòquio és un dels més sans i actius de tot el món (i no parlem dels karaokes). Parlem de centenars de sales i clubs que es reparteixen entre la trentena de barris nipons. Un laberint musical que requereix una mica d'investigació o d'esperit aventurer per part del viatger. Si voleu escoltar hip-hop o electrònica, el millor és que aneu al barri de Shibuya; si preferiu el punk o el jazz, la vostra millor opció és Shinjuku, o perdre-us per Shimokitazawa, el barri hipster de les cases de la música.

Tòquio no és solament un àvid consumidor de música estrangera, sinó que és capaç de reformular tot tipus de gèneres per satisfer la seva inacabable curiositat. Mutacions que generen des d'una escena de jazz fins al grime, passant pel dôjin (música de videojocs).